

Дългато тясно лице на Людвик се изопна в студена усмивка.

На следната сутрин, когато подирѣха бившия император, той беше изчезнал.

16.

Вместо песни и танци, великолепните зали на Вартбург сега отекваха тихия и строен шум на станове на младата ландграфиня.

Вместо тръбен звук и конски тропот, вместо кучешки лай и призив на ловджийски рог, сега в двореца на Людвиг Тюрингски се разнасяше звън от кадилници и благочестиво монашеско пение.

С мъка и злоба старата София и синът ѝ Хайнрих се подчиняваха на новия ред. Не можеше да ги трогне тихото и дълбоко щастие на младата ландграфска двойка, копнежът им по християнско смирение, желанието им да обсилят с милосърдие всичките си поданници. Не се радваха от това, че народът бе дал вече своя прякор на любимия си владетел: Людвиг Благосестиви.

Тихо и стройно отекваше шумът на многобройните станове и на тях работеше, заедно със жените си, самата Елисавета. Тячеха платове за бедни и болни от цялата страна. Шиеха и предеха. На ден по 9000 сиромаси получаваха храната си от Вартбург. Лудвиг и жена му раздаваха пари и помагаша, ~~кжикжжж~~ дордето изчерпваха всичките си приходи, като сами оставаха в нужда, макар и да имаха най-скромни разходи. Дворът им често негодуваше от тая прекалена строгост, от това прекалено самоотречение. Старата ландграфиня насъскваше и подсилваше недоволството.

- Някога венгерските боляри убиха майка Й, защото бяха недо-
волни от чудатостите на ^{нейния} ~~у~~ ~~и~~... И дъщеря Й не стои далеч от нея
... - се разнасяше отровен шъпот.

Ала никой не дръзваше да дигне ръка върз обожаваните от населението господари. Само глухо се носеше подземна интрига, или зле скроена клевета, която не постигаше целта си.